

Onder water

Inleiding:

Het verhaal gaat over een Politie agente die het gevoel kreeg dat ze gefaald had tijdens een zoektocht naar een vermist meisje.

Ze gaf haarzelf de schuld en stond op het punt te stoppen met haar baan.

Maar net dat ze in haar auto stapte op weg naar haar gezinnetje, overkomt haar iets vreselijks.

En voor ze het weet komt ze oog in oog te staan met “iets” dat ze nog nooit eerder heeft gezien...

Onder water.

De bedoeling is dat ze de zoektocht naar het meisje opnieuw probeert.

Ze kan op een één of ander manier ademen onder water, al is het maar tijdelijk.

Krijgt ze dan toch nog een kans? Of spelen ze onder water een vies spelletje met haar?

De vraag is overleeft ze het...?

1. De boodschap

Het was Maandag avond acht uur.

Michelle, een politie agente van één en dertig jaar, was al ongeveer vier uur op zoek naar een vermist meisje van zes jaar, genaamd Destiny.

Ze was al zes dagen vermist, maar nog steeds geen spoor wat leidde naar haar.

Haar ouders waren als de dood dat haar iets ergs was overkomen, maar bleven moed houden en gaven niet op. Michelle deed alles om haar te vinden, maar alles leidde tot een dood spoor.

Haar man, Patrick, belde op om te melden dat hun zoontje ziek op bed lag. Hij klonk nogal boos maar tegelijkertijd ook ongerust.

'Jij denkt altijd alleen maar aan je werk! Wanneer denk jij eens aan je gezin? Aan ons? Je man en je kind! Wij wachten hier verdomme de hele dag op je!'

'lieverd, ik kom nu naar huis oké.'

'Elke dag het zelfde liedje.'

'Dit is mijn werk, mijn verplichting.'

'niks verplichting, dat maak jij ervan! Je maakt elke dag overuren. Terwijl je nog een gezin hebt dat op je wacht en van je houdt!'

'Ik hou ook van jullie. Ik kom er nu aan dus maak je geen zorgen. Tot straks!'

'Ik maak me wel zorgen! Al zou ik van je willen scheiden, dan heb jij dat nog niet eens door omdat je getrouwd bent met dat werk van je!'

'Oh... is dat zo? Wil jij scheiden van me?'

'Hier dat bedoel ik nou, je hoort alleen maar wat je wilt horen. Maar de waarheid zie je niet. Dat wij jou óók nodig hebben. Nee, jouw werk is belangrijker. Belangrijker dan jouw gezin! Wat hebben wij nou eigenlijk aan jou? Je komt thuis om te slapen en dan ben je weer weg!'

'Dat is niet waar.'

'Laat je gezin maar stikken. Je bent goed bezig, Michelle.' Michelle schrok, hij noemde haar nooit bij naam, meestal lieverd of schat. Hij moest wel heel boos zijn, dacht ze.

'Ik ben onderweg.' 'Dat zeg je altijd, ik geloof je niet meer. Hou je maar bezig met dat werk van je. Ik zorg wel alleen voor onze zoon.'

Het was even stil aan de telefoon. Maar op het moment dat Michelle er nog wat aan wilde toevoegen werd er op gehangen.

Michelle keerde terug naar haar auto om vervolgens terug naar huis te rijden.

Het regende en het was glad op straat.

Michelle reed voorzichtig, en toch ge haastig om zo snel mogelijk bij haar gezin te kunnen zijn.

Ze dacht veel na over wat Patrick tegen haar zei. Haar collega's hadden het al opgegeven met het zoeken naar het vermiste meisje, en toch bleef zij doorgaan terwijl er een gezin op haar zat te wachten.' Misschien is dit werk niks meer voor mij. Misschien moet ik maar stoppen en al mijn aandacht aan mijn gezin geven. Zij hebben mij nodig. Zij horen bij mij. Mijn collega's redden het wel zonder mij.' Op het moment dat Michelle zo begon te denken werd het plotseling mistig en wazig voor haar ogen, waardoor ze moeilijk op de weg kon letten. Uit het niets zag ze iets onverklaarbaars op de weg staan. 'een boom? Onmogelijk!' Dacht ze hardop. Michelle Trapte hard op haar rem, maar door de gladheid slipte ze richting het water. Met haar hoofd maakte ze een enorme klap tegen het stuur aan. Het werd alsmaar donkerder voor haar ogen, voor ze het wist lag ze bewusteloos met haar hoofd op het stuur. Na een aantal minuutjes kwam Michelle weer bij. Langzaam opende ze haar ogen en keek suf om haar heen. Waar ben ik? ' vroeg ze zich af terwijl ze nog steeds in haar auto zat. Om haar heen hoorde ze vreemde geluiden en gefluister. Michelle verroerde zich geen minuut. Het enige waar zij nog aan kon denken, was uit de auto komen en uit het water,

Maar op het moment dat ze de deur probeerde te openen,
zag ze een vage schim voorbij komen in een flits.

Vlug opende ze de deur.

'ook dat nog!' De deur klemde, en wilde niet open.

Paniekerig en angstig duwde, trok en schopte ze tegen de
deur, maar tevergeefs wilde niks helpen.

De deur bleef klemmen.

'Laat me eruit!' Schreeuwde Michelle Angstig.

Even was het stil, het gefluister was weg.

Michelle draaide het raampje open en zwom eruit.

Vlug zwom ze naar boven om vervolgens naar de kant te
kunnen zwemmen zodat ze weer lucht binnen kreeg en
gauw naar haar gezin kon gaan.

Maar net dat ze bijna boven was, greep iets bij haar been.

'Laat me los!'

Michelle stribbelde tegen, maar het was te sterk en voor
ze het wist werd ze naar beneden getrokken.

'Luister naar ons. We doen je niks, we willen alleen maar
dat je luistert,' zei een zware stem.

Michelle keek op, maar zag niets meer dan alleen kleine
witte lichtjes die om haar heen zwommen.

'wie pakte mij vast? En waarom kan ik ademen?'

vroeg Michelle nadat ze beseftte dat ze niet meer zonder
lucht zat.

Uit het niets zag ze een vreemd figuur op haar af komen,
met fel wit licht om hem heen.

Wijzend naar haar ketting keek hij haar bedenkelijk aan.
'oh dit,' zei Michelle terwijl ze de ketting vast pakte en opende,

'zo heb ik mijn gezinnetje altijd bij me.' Met een diepe zucht keek ze naar haar eigen ketting.

'Dit is mijn man Patrick met mijn zoontje Alex,' zei Michelle terwijl ze wees naar de foto wat verstopt zat in haar ketting.

'Waarom laat jij je gezin in de steek?'

'Waarom doe ik wat?? Ik laat ze niet in de steek! Mijn gezin betekent alles voor me! Wat zijn jullie eigenlijk? En wat doe ik hier?!'

'water geesten... En volgens mij is dat niet het enige wat je jezelf moet afvragen.

Wat doe ik hier, eerder wat is de zin van mijn bestaan?

Waar leef ik voor? Waar vecht ik voor? Wat wil ik bereiken? En bovenal... Waarom wil ik stoppen met mijn carrière?'

Michelle keek verbaasd op, en had haar stem een beetje verheven.

'Hoe kunnen jullie dit weten? Ik als politie agente heb de mensen niks meer te bieden. Ik help de mensen eerder de afgrond in dan dat ik ze eruit haal!'

'En dan stop je er maar mee omdat jij dat vind? Heb jij je nooit afgevraagd wat de mening is van de mensen die je tot nu toe hebt geholpen? Heb jij je nooit afgevraagd hoe

het zal zijn als je stopt? Je zal nooit je rust vinden, altijd onrustig door het leven gaan omdat jij je roeping aan de kant gooit. Michelle niet altijd hoeft alles zo te gaan zoals JIJ dat wilt. Jullie mensen geven veel te snel op als iets niet naar jullie wensen gaat.

Ergens voor vechten is bij jullie een onbekende pad.'

'Waarom vertellen jullie me dit?'

'Wij willen laten zien hoe het ook kan. Er is een meisje in gevaar en jij laat het op zijn beloop.

Jaren stond jij bekend als de beste speurneus die er bestond. Jaren heb jij je gezin verwaarloosd omdat andere mensen belangrijker waren dan je eigen gezin! Terwijl het ook anders kan, je hoeft je baan niet op te zeggen, je hoeft je gezin niet te verwaarlozen, je kan er voor beide zijn, zowel voor je gezin ALS je baan.'

'Dat meisje is onvindbaar. Mijn collega's hebben het allang opgegeven, waarom ik niet?'

'Omdat jij altijd je gevoel achterna ging. Maar vraag me nu wel af waar die eigenlijk zit,' zei de watergeest terwijl hij een bloed serieus gezicht trok.

Michelle zweeg en keek hem vol verbazing aan.

Hoe konden de wezens onder water toch zoveel weten?

En hoe kan het dat ze toch zoveel kunnen vertellen over Michelle haar leven?

Of was dit allemaal maar een vreemde droom?

Michelle knipperde even met haar ogen... Nee, het was

geen droom, het was echt.

Michelle was onderweg naar huis, kwam in het water terecht en werd toen omringt door van die vreemde watergeesten, waarvan Michelle altijd had gedacht dat die alleen maar in het sprookje bestonden.

Maar dit was geen sprookje, er werd een meisje vermist.

Een meisje wat bijna aan haar lot overgelaten werd.

'nee! Ze hebben gelijk! Ik kan haar niet aan haar lot overlaten! Ik moet haar helpen! Er moet toch eens iemand zijn die laat zien hoe het hoort!' terwijl Michelle alle moed verzamelde, keek ze de watergeesten één voor één aan.

'Ik doe het. Het is nog niet te laat. Ik ga haar zoeken, en als ik haar vind, breng ik haar persoonlijk terug naar waar ze thuis hoort,' zei Michelle moedig en dapper.

De watergeesten zwegen even en keken elkaar vol verbazing aan.

'Dan ga nu maar. En onthoud, houdt je ogen open en alles wat verdacht is, houdt dat in de gaten. '

'Maar waar moet ik zoeken? Hebben jullie geen idee? Als jullie over mijn gezin en over mijn baan kunnen praten dan kunnen jullie dit ook wel.'

De watergeest keek Michelle serieus aan en schudde met zijn hoofd.

'Daar ben jij voor. Onthoudt wat ik heb gezegd.... Jullie mensen zijn bang voor het onbekende en deinzen daar

altijd voor terug, maar.... Zoek bij het onbekende en onthoudt, blijf doorvechten en geef niet op.

En oh ja voor ik dit vergeet, hoeveel geef jij om je baan?'

Michelle keek hem bedenkelijk aan maar gaf al gauw het antwoord vol overtuiging.

'Ik zou mijn leven geven voor dat meisje!'

De watergeesten keken elkaar aan met een blik in hun ogen alsof ze dat antwoord juist wilden horen.

Langzaam werd het donkerder voor Michelle haar ogen.

De watergeesten verdwenen langzaam uit het niets.

Michelle bleef nog even voor zich uit staren, maar zwom toch al weer gauw naar de kant.

'Oké, dat was vreemd.' Michelle keek bedenkelijk naar het water, het water wat zo rustig leek te zijn, maar blijkbaar veel meer achter lag dan de mens dacht.

Op weg naar huis bedacht ze dat ze toch nog wel een anderhalf uur onderweg zal zijn, aangezien haar auto ergens in het water lag.

Michelle der kleding was erg nat dus ze begon het aardig koud te krijgen.

En dan te bedenken dat ze ergens in the middle of nowhere zat.

2. Het bos

Na drie kwartier lopen zag ze een telefoon cel staan.

Michelle liep er naartoe en belde naar Patrick.

Nadat de telefoon enkele keren overging hoorde ze Patrick aan de andere lijn.

'Met Patrick.'

'lieverd, met mij, Michelle.'

'Hallo? Met wie spreek ik. Wie is dit? Ik hoor een vreemd geruis aan de andere kant van de lijn.'

'Schat kan je me niet verstaan?'

'Lieverd ben jij dat? Ik maak me ongerust, waar blijf je nou? Kan je eens niet aan je werk denken en gewoon hier bij ons zijn? Onze zoon ligt met hoge koorts op bed.'

'ik kom eraan. Ik heb een klein ongelukje gehad, maar maak je maar geen zorgen alles is goed met me.'

Antwoordde Michelle net nog voor dat de verbinding werd verbroken.

Michelle liep door naar huis met haar gedachten bij haar zoontje waar ze zich steeds meer zorgen over begon te maken.

Na nog eens drie kwartier lopen kwam ze eindelijk veilig aan bij haar huis, haar gezin.

'Lieverd! Ik ben thuis!' riep Michelle opgelucht.

'lieverd? Slaap je al? Het is ook al laat, dus dat verbaasd

me niks,' zei Michelle terwijl ze de trap op liep richting de slaapkamer.

Maar Patrick was daar niet. Misschien bij Alex. Nee, ook daar niet. Zelfs Alex lag niet in zijn bedje.

Michelle rende de trap af. Ze zag het lichtje van het antwoord apparaat knipperen.

Ze luisterde het Berichtje af. Het was Patrick. Alex was opgenomen in het ziekenhuis.

En Patrick was meegegaan.

Michelle haastte zich naar het ziekenhuis.

In het ziekenhuis aangekomen sprak ze een vrouw achter de balie aan.

'hallo, ik ben Michelle Waldeck. Mijn zoontje Alex ligt hier. Welke afdeling moet ik zijn?'

De vrouw leek het te druk te hebben met de telefoontjes die ze beantwoordde, waardoor ze Michelle niet zag staan.

'Hallo? Het is dringend! Waar ligt mijn zoon?' riep Michelle. Maar nog geen antwoord.

'Dan zoek ik het zelf wel uit. Die verdomde ziekenhuizen ook tegenwoordig! Alsof andere dingen belangrijker zijn dan mijn zoon!'

'U bent op zoek naar Alex ?' Hoorde ze een man vragen die op haar af kwam lopen.

'Ja, werkt u hier ?'

'Nee, maar ik weet waar hij ligt. Komt u maar met mij mee.'